

Sygn. akt II AKa 265/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Hanna Wnękowska (spr.)

SA – Marek Motuk

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

oraz oskarżyciela posiłkowego R. L.

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 r.

sprawy J. R. (1) urodz. (...) w S. s. K. i B. z d. C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 marca 2016 r. sygn. akt XVIII K 87/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżyciela posiłkowego R. L. na rzecz Skarbu Państwa 200 zł tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze, wydatkami za to postępowanie obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. R. (1) oskarżony został o to, że: w okresie od 19 sierpnia 2008 r. do 4 grudnia 2008 r. w W. i M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z J. R. (2) doprowadził R. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „Z. (...)” z siedzibą w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 660.000 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy o współpracy, którą wspólnie z J. R. (2) zawarł z pokrzywdzonym, na mocy której R. L. został zobowiązany do podjęcia działań zmierzających do sprzedaży nieruchomości zabudowanej położonej we wsi R. w gminie R., a w przypadku uzyskania ceny w kwocie przekraczającej 2.000.000 zł przysługiwało mu prawo zatrzymania nadwyżki tej kwoty, przy czym pomimo finalizacji transakcji i sprzedaży nieruchomości za kwotę 2.660.000 zł nie przekazał pokrzywdzonemu jakichkolwiek środków pieniężnych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 marca 2016 roku sygn. XVIII K 87/15 oskarżony został uniewinniony.

Od wyroku tego apelację wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Apelacja zaskarżała wyrok w całości zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, wyrażający się w przyjęciu, że oskarżony J. R. (1) nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, podczas gdy materiał zgromadzony w sprawie, poddany właściwej ocenie, nie upoważniał do tego rodzaju ustaleń faktycznych, bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów;

II. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności art. 7 k.p.k., polegające na dokonaniu przez Sąd dowolnej oceny materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, które to doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd, że pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym nie doszło do zawarcia umowy pośrednictwa przy sprzedaży nieruchomości, oraz że oskarżony nie działał wspólnie i w porozumieniu z J. R. (2) w celu wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy i doprowadzenia go w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającego na zachowaniu dla siebie, należnej pokrzywdzonemu, prowizji.

Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych należycie oceniając ujawniony materiał dowodowy. Wszystkie dowody poddane zostały wystarczającej analizie a ich cena zgodna jest z dyrektywami art. 7 k.p.k.

Wbrew zarzutowi apelacji Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że między oskarżonym a R. L. nie doszło do zawarcia umowy pośrednictwa w sprzedaży przedmiotowej nieruchomości oraz, że oskarżony nie współdziałał w tym zakresie z J. R. (2).

Przewód sądowy nie dostarczył żadnego wiarygodnego dowodu wskazującego na istnienie jakiegokolwiek porozumienia między J. R. (1) a R. L. dotyczącego sprzedaży nieruchomości będącej własnością M. D'erceville. Brak jest także dowodu, który pozwalałby na przyjęcie, że między oskarżonym a J. R. (2) istniało porozumienie dotyczące tejże sprzedaży oraz przedmiotowego działania na niekorzyść R. L..

Wobec braku potrzeby powtarzania logicznej i przekonującej argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wystarczy w tym miejscu podkreślić, że - co niesporne - J. R. (1) nie podpisał z R. L. żadnej umowy, z którą wiązałyby się jego roszczenia pieniężne wobec oskarżonego.

J. R. (1) - co także niesporne - nie był stroną umowy o współpracy, w oparciu o którą R. L. domagał się wypłacenia mu prowizji. Stronami tej umowy byli jedynie R. L. i J. R. (2) a brak jest dowodu, który stanowiłby mógłby wiarygodną podstawę ustalenia, że J. R. (2) działał w porozumieniu z J. R. (1) oraz, że w rozmowach dotyczących tej umowy uczestniczył jako współnik także J. R. (1). Podkreślić należy, że gdyby R. L. uważał - jak zeznał - że J. i J. R. (1) działają wspólnie, to niewątpliwie znalazłoby to wyraz w treści umowy o współpracę, której przecież był autorem.

Właścicielka nieruchomości M.D. kategorycznie zeznała, że udzieliła pełnomocnictwa do jej sprzedaży tylko J. R. (1) i tylko z nim się kontaktowała, żadnego innego R. nie zna.

Podkreślenia wymaga, że to J. R. (1) działając w oparciu o udzielone mu dnia 25 września 2008 roku przez M. (...) E. pełnomocnictwo - prowadził negocjacje dotyczące warunków i ceny sprzedaży, to on towarzyszył A. P., A. M. oraz L. B. w oględzinach nieruchomości, to J. R. (1) uzyskał i przekazał nabywcom pozwolenie na użytkowanie tej nieruchomości

i wreszcie to J. R. (1) działając w imieniu i na rzecz M.(...)E. podpisał umowę sprzedaży przedmiotowej nieruchomości. W żadnej z wymienionych czynności nie uczestniczył R. Ł..

Wbrew wywodom apelacji J. R. (2) – jak wynika z jego zeznań oraz z zeznań A. M. i A. P. - nie miał wpływu na negocjacje prowadzone przez oskarżonego i nie brał w nich czynnego udziału, wykonywał jedynie czynności pomocnicze.

Podkreślenia wymaga ,że umowa przedwstępna podpisana w październiku 2008 roku (zatem przed zawarciem umowy o współpracy, do której odwołuje się R. L.) także została zawarta przez J. R. (1).

Na marginesie należy podkreślić ,że zgodnie umową o współpracy zawartą przez R. L. z J. R. (2) (§ 1), R. L. zobowiązany był m.in. do przeprowadzenia rozmów, i uzyskania informacji i doprowadzenia do transakcji umowy kupna sprzedaży. Z treści § 2 wynika także, że to on miał prowadzić negocjacje z kupującymi. Tymczasem R. L. poza przekazaniem numeru telefonu J. R. (2) nie wykonał żadnej z czynności, o których mowa w umowie.

Wobec powyższego, przy uwzględnieniu argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny uznając, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów nie wykracza poza ramy określone w art. 7 k.p.k. – uznał polemiczną apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za niezasadną.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.